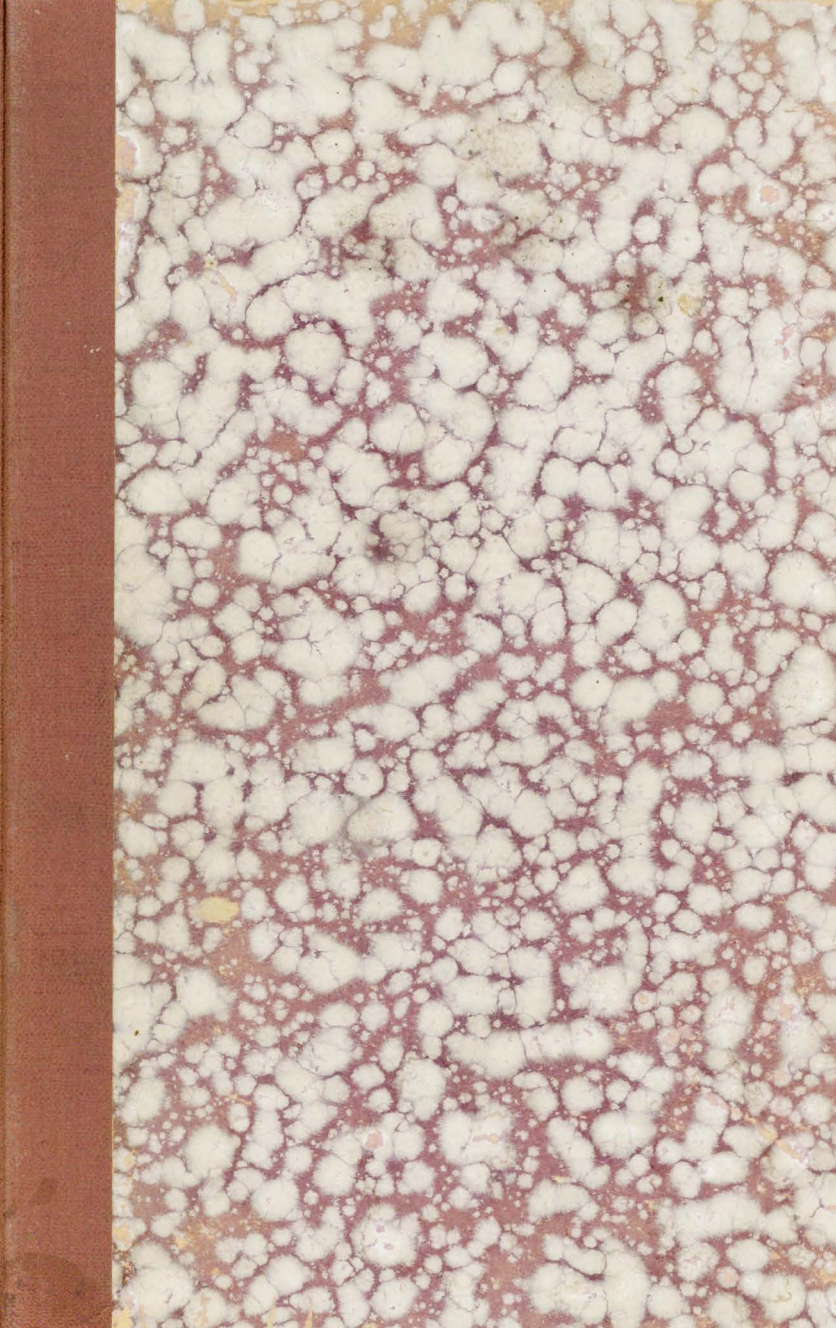

ALFRED BINET.

A. Maćkowiak

POJĘCIA NOWOCZESNE O DZIECIACH.

Rozwój fizyczny i umysłowy u dziecka
w wieku szkolnym.

Poznań Stare

PRZEKŁAD

M. SZYMANOWSKIEJ.

WARSZAWA,
Druk L. Bogusławskiego Świętokrzyska 11.

1919.

60096/II

v36/49

PRZEDMOWA DO PRZEKŁADU POLSKIEGO.

Polskie Towarzystwo Psychotechniczne rozpoczyna książką niniejszą serję wydawnictw, mających w przyszłości utworzyć podręczną bibliotekę psychotechnika polskiego.

Jeżeli uprzytomnimy sobie, że psychotechnika polska przechodzi jeszcze okres wczesnego rozwoju, że na jej polu pracują ludzie o najróżnorodniejszym przygotowaniu naukowem, że dotychczas jeszcze w szkolnictwie wyższem psychotechnika, jako przedmiot nie jest wykładana, — to przyjdziemy do przekonania, że książka obecna winna doskonale odpowiedzieć potrzebie tych wszystkich, którzy dążą do pogłębienia i rozszerzenia podstaw naukowych tej nowej i doniosłej dziedziny wiedzy.

„Badania zdolności zawodowych;; p. dr. Baumgarten stanowią bezwątpienia nabytek cenny zarówno dla teoretyków jak i dla praktyków.. Zawodowa krytyka niemiecka, francuska i amerykańska oddaje pochwały tej książce, podnosząc jej ścisłość rozumowania, krytycyzm, oraz nadzwyczajną pracowitość autorki w gromadzeniu informacji.

Jeden ze znanych i cenionych psychotechników niemieckich, dr. Valentiner, tak się wyraża o pracy p. dr. Baumgarten: „Die Berufseignungsprüfungen“, której I-szą część obecnie w tłumaczeniu polskiem wydajemy: „Ma-

terjał naukowy tak wąły i nieuchwytny (gdy czytamy o metodzie testów, przypominają się wędrówki po pustyni) slaje się tu żywo bijącym źródłem. Nie zawsze można zgodzić się z ostrą krytyką autorki, — jednak słucha się Jej i czyta się ją chętnie, ponieważ umie Ona rozwijać zagadnienia poszczególnych działów i rzucać światło na nowe kwestje".

Warto też podkreślić jeszcze jedną cechę niniejszej książki, a mianowicie — spokojne i rzeczowe omawianie słabych lub problematycznych stron przedmiotu, który wydaje się entuzjastom psychotechniki całkowicie pewnym i nie podlegającym dyskusji.

Po za psychotechnikami zawodowymi książka ta powinna zainteresować wychowawców, nauczycieli, oraz tych, którzy interesują się naukową organizacją pracy. Znajdą oni tu wiele wskazówek, dotyczących nauki organizacji i psychotechniki, której bliżej nie znają, a którą bądź potępiają bądź też zbyt przeceniają.

Na zakończenie miło mi jest zaznaczyć, że książka niniejsza jest dziełem naszej rodaczki, chlubnie od kilkunastu lat pracującej na polu psychologii i psychotechniki zachodnio-europejskiej, docentki psychotechniki na Uniwersytecie Berneńskim, nagrodzonej za swe prace naukowe przez fundację szwajcarską „Lucerna”.

Książka p. Baumgarten wychodzi jednocześnie w tłumaczeniu francuskim i hiszpańskim.

Warszawa w kwietniu 1930 r.

Inż. Jan Wojciechowski.

Prezes Polskiego Towarzystwa
Psychotechnicznego.

PRZEDMOWA DO WYDANIA NIEMIECKIEGO.

Pobudkę do napisania tej książki otrzymałam z zewnątrz. W r. 1920 na kursie psychotechnicznym w Politechnice w Charlottenburgu znajdowało się kilku cudzoziemców, którzy wyrazili żal, że tak trudno jest wyrobić sobie należyty pogląd na ten nowy ruch naukowy, ponieważ brak dotychczas zupełnie książki, dającej przegląd ogólny tego przedmiotu. Powzięłam wtedy zamiar wykonania tej pracy i zaczęłam gromadzić dlań materiały. Z końcem r. 1920 kilku przybyłych do Berlina uczonych rosyjskich okazało wielkie zainteresowanie badaniami zdolności do zawodu i oni również zaznaczyli brak odpowiedniego opracowania. Skutkiem tego z początkiem r. 1921 zwrócił się do mnie przedstawiciel Najwyższej Rosyjskiej Rady Gospodarczej z prośbą, bym opracowała taką książkę w możliwie najkrótszym czasie. Zgodziłam się na to i dałam wyczerpujący przegląd znanych podówczas sposobów badania zdolności zawodowej. Książka wyszła p. t. „Psychotechnik T. I Untersuchungen über die Eignung zur Berufsarbeit”. (*Psychotechnika Cz. I. Badania zdolności do pracy zawodowej*. Berlin, 1922, str. 237 drugie wydanie, Moskwa 1926).

Książka ta, przeznaczona dla Rosji, nie zawiera ani teorii ani metodologii psychotechniki, gdyż inicjatorom jej chodziło jedynie o zdobycze praktyczne; dążyłam przeto nadal do urzeczywistnienia pierwotnego planu, by przed-

VI

stawić wyczerpująco teorię i praktykę badania zdolności. Warunki zewnętrzne, trudności w zdobywaniu materiałów, a także chęć zapoznania się osobiście ze wszystkimi w Europie znajdującymi się ośrodkami psychotechnicznymi, aby zdać sobie dokładnie sprawę z wartości stosowanych metod — opóźniały wykonanie dzieła. Tymczasem zjawily się opracowania również w języku niemieckim jak francuskim, angielskim i holenderskim. Zostały one jednak ujęte z zupełnie innego punktu widzenia, tak, że ich opublikowanie nie uczyniło pracy mojej zbyteczną. Albowiem w przedstawieniu badania zdolności do zawodu chodzi mi o rozwój zagadnień, o ustawiczny rozwój w ich rozwiązywaniu.

Praktyka psychotechniczna uczyniła w ostatnich latach znaczne postępy: z jednej strony badania zdolności różnicowały się i oparły na mocniejszych podstawach teoretycznych, z drugiej strony ujawniły się także ujemne wyniki psychotechnicznych badań, o których dotychczas więcej się mówiło niż pisało; to spowodowało tu i owdzie ich skasowanie. Kto obserwował proces rozwojowy badań zdolności do zawodu w ostatnich latach, ten łatwo doszedł do przekonania, że przewodcy tego ruchu przeszli przez rozmaite fazy swego stosunku do tego zagadnienia, że — można powiedzieć — sami się dalej rozwijali, podczas gdy wielka masa wykonawców, inżynierów, nauczycieli, doradców zawodowych — nie posuwała się wraz z kierownikami w rozwoju, a często nawet z tego rozwoju nie zdawała sobie sprawy. Skutkiem tego sposoby badania, które dla jednych stały się już przeżytkiem, przez drugich stosowane były jeszcze w praktyce z całym pietyzmem. Zjawiska te przekonały mnie o konieczności przedstawienia badań psychotechnicznych z historycznego punktu widze-

VII

nia, t. j. z uwzględnieniem ich linii rozwojowej. Każda umiejętność może w dalszym ciągu pomyślnie rozwijać się tylko wtedy, gdy posiada się przegląd rozwoju jej dotychczasowych zdobyczy.

Wobec tak postawionego celu badania i próby nie-
zawsze będą tu w ten sposób przedstawione, by je
można dokładnie zastosować na podstawie opisu — przy
zastosowywaniu winno się z zasady sięgać do oryginalnej
pracy autora próby — lecz ujęłam je tak, by czytelnik
mógł sobie wyrobić poprawne pojęcie o charakterze bada-
nia i śledzić rozwój samego problemu. Przytem położony
został wielki nacisk na psychologiczne założenia badania.
W pierwszych latach powstawania badań wstrzymywano
się od krytyki: uważano bowiem, że nie jest pożądane wy-
stępowanie przeciw umiejętności, która jeszcze się we-
wnętrznie nie utrwaliła, i że grozi niebezpieczeństwo wyr-
wania wraz z chwastami delikatnego kwiecia dobrych po-
czynañ. Obecnie należy wreszcie zastosować krytykę. Cho-
dzi nie tylko o wykazanie pomyślnych wyników, lecz rów-
nież słabych stron, niedojrzałości, niedoskonałości, niezu-
pełności badań, aby wykazać, jak młoda jest ta gałąź wie-
dzy pod względem teoretycznym i praktycznym, a jak nie-
usprawiedliwione jest przecenianie psychotechniki przez
dyletantów. Trzeba choć raz zobaczyć badania psychotech-
niczne w tych państwach, gdzie nie rozwijały się one jedno-
cześnie z rozbudową psychologii, lecz importowane zostały
z zagranicy (Niemiec, Francji, Ameryki), aby omówić całe
społeczne nieszczęście tego poczynania technicznego, prze-
jętego bezkrytycznie, bez najmniejszego wyobrażenia, że
ma ona swoje głębokie uzasadnienie psychologiczne. Ni-
niejsza książka pragnie przeto zwrócić również uwagę
na *człowieka* zajętego w zawodzie — co dotychczas po-

VIII

zostawiano najczęściej w badaniach w zaniedbaniu. Prawdopodobnie książka moja wywoła niechęć tych, w których interesie leży, by badania zdolności do zawodu wogóle, czy też ich własne metody przedstawić w świetle możliwie dodatnim. Ale bez takich następstw nie można być obiektywnym. Najwyższy czas dążyć do pogłębienia doboru osobowego, choćby nawet środki ku temu nie były jeszcze doskonałe.

Solothurn, Rosseg (Szwajcaria).
marzec 1927.

Autorka.
